

Εσπερινός της Μ. Παρασκευής

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

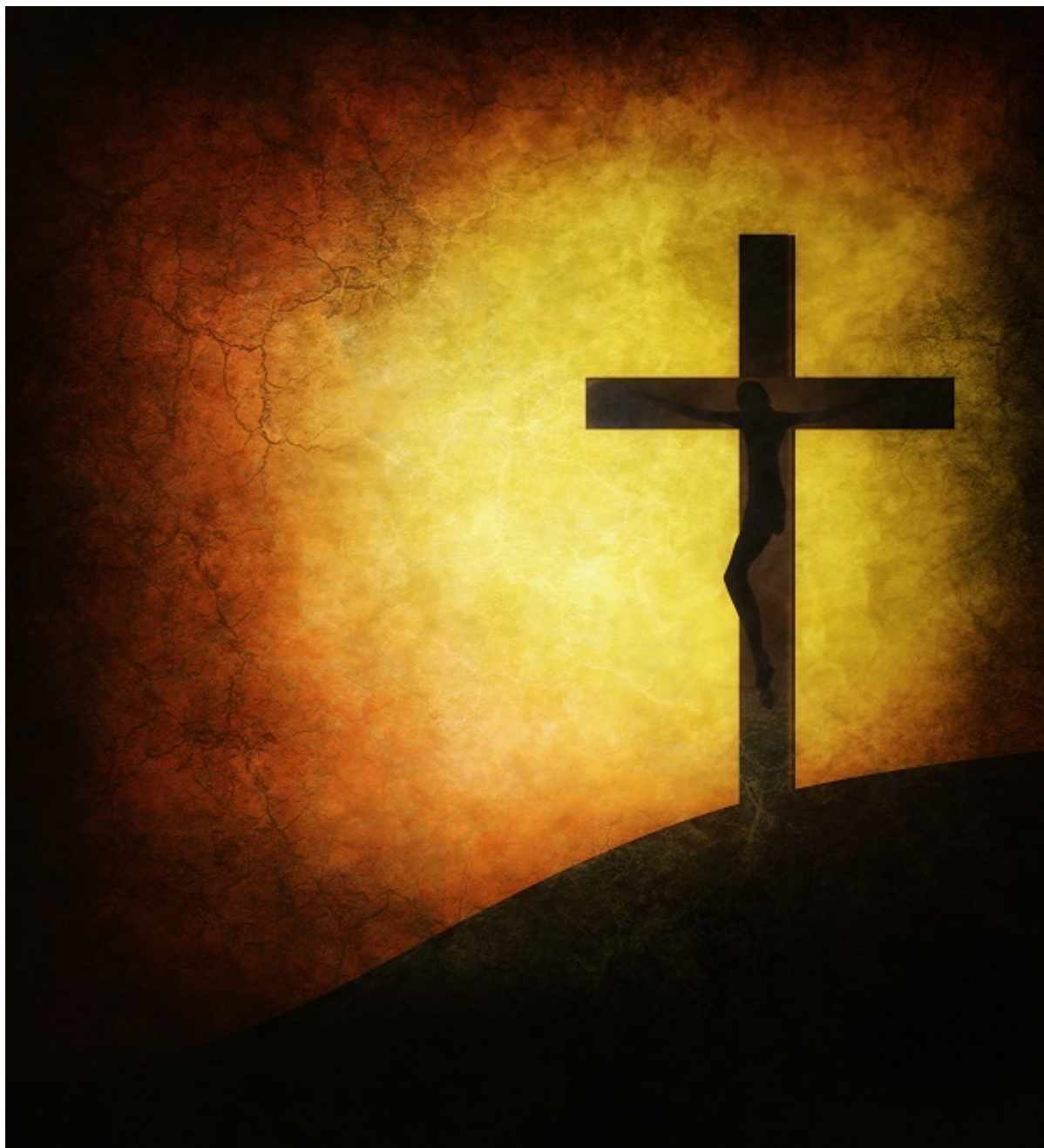

I.

Ο Χριστός, ο Θεός μας, είναι νεκρός. Δεν πέθανε επειδή το ήθελε – έστω κι αν το έκανε ελεύθερα και οικειοθελώς. Πέθανε για να μας κομίσει σωτηρία και αιώνια ζωή σε όλους τους ανθρώπους. Και λίγο πριν το θάνατό Του προσευχήθηκε ζητώντας να ενωθεί μαζί μας, όπως ενωμένος είναι με τον Πατέρα.

Πόσο συχνά άραγε συλλογιζόμαστε πώς αν θέλουμε να είμαστε ενωμένοι με τον Χριστό, πρέ-πει να είμαστε ενωμένοι μαζί Του και στο θάνα-το; Πόσο συχνά συνειδητοποιούμε πως πρέπει να πεθάνουμε μαζί Του;

Όσοι έχουν ήδη πάρει στη ζωή τους μια γεύση της αναστάσιμης δόξας του Χριστού και έχουν ανοίξει τα μάτια –έστω φευγαλέα- στη λάμψη και την ομορφιά της, επιδιώκουν να αντικρίζουν μόνο αυτή τη δόξα και αναμετράνε το βίο τους μονάχα με το μέτρο της βίωσής μας.

Κι ωστόσο, αν λαχταράμε ειλικρινά να ενωθούμε με το Χριστό, πρέπει να αποδεχόμαστε την ένωση μαζί Του και στο θάνατο. Πρέπει να γιορτάζουμε το θάνατό Του! Πρέπει να ευχαρι-στούμε το Θεό που αξιωθήκαμε να μοιραζόμαστε μαζί Του το σταυρό Του, την κάθοδό Του στον Άδη. Κι αυτό, διότι μέσα από το θάνατο είναι που ο Χριστός κατήγαγε τη νίκη Του, μέσα από το θάνατο κέρδισε τη χάρη και την αιώνια ζωή.

Ας μοιραστούμε το θάνατό Του, ας μοιρα-στούμε τη φαινομενική Του ήττα από τις δυνά-μεις του κόσμου τούτου, ώστε μέσα από το θάνα-το να φτάσουμε να ενωθούμε μαζί Του στη χαρά της ανάστασής Του.

Ο Χριστός, ο Θεός μας, είναι νεκρός!

Δόξα σοι, Κύριε, δόξα σοι!

II.

Οδεύσαμε κατά τη διάρκεια της Μ. Εβδομάδας στο δρόμο του Χριστού: Σταθήκαμε μάρτυρες της εισόδου Του στα Ιερο-σόλυμα, της προδοσίας, της σταύρωσης και του θανάτου Του. Τώρα στεκόμαστε ενώπιον του μνήματός Του. Τί μπορούμε να πούμε; Ποιές λέξεις μπορούν να εκφράσουν τη θλίψη μας; Ζυγώσαμε το κέντρο του κόσμου, προσεγγίσαμε το Δημιουργό μας και Τον συναντήσαμε τελικά νεκρό. Ο Θεός μας είναι νεκρός. Κι ωστόσο, ο θάνατός Του είναι το κατώφλι -η μόνη θύρα της αιώνιας ζωής. Πεθαίνοντας γεννιόμαστε, μέσα από το θάνατο ανακαινιζόμαστε. Κοινωνώντας το μαρτύριο του Χριστού, προετοιμαζόμαστε να κοινωνήσουμε την ανάστασή Του. Ας έρθουμε κοντά να προσκυνήσουμε τα «οθόνια» του Χριστού. Ας έρθουμε να δοξάσουμε το Θεό μας. Ποτέ δε ζύγωσε ο Θεός τόσο κοντά μας όσο τώρα, ποτέ δεν μας προσήγγισε τόσο πολύ, όσο με το θάνατό Του.

III.

Στεκόμαστε εδώ τούτο το απόγευμα, ενώπιον του σιωπηλού σκηνώματος του Κυρίου και Θεού μας Ιησού Χριστού, του σαρ-κωμένου Υιού και Λόγου του Θεού. Στεκόμαστε ενώπιον Εκείνου που εξήλθε από τη σιωπή του Πατέρα για να μιλήσει σε μας για την αγάπη, και που κείται τώρα μπροστά μας μέσα στη σιωπή του θανάτου.

Πόσο βαθιά είναι η σιωπή του Θεού! Και πόσο μας μιλά! Εντός της περιέχεται κάθε νόημα: το πλήρωμα της δικαιοσύνης, της διάκρισης, του ελέους, της πίστης και της αγάπης. Δεν υπάρχουν λόγια που να μπορούν να μας πουν για το Θεό περισσότερα απ' όσα φανερώνει η σιωπή του θανάτου του Χριστού.

Καθώς ζυγώνουμε για να προσκυνήσουμε τον Κύριό μας, ας εισέλθουμε στον τόπο της σιωπής Του, στον τόπο που χωρά την αγάπη Του· και μέσα σε τούτη τη σιωπή ας ανοίξουμε τα μάτια μας στην τέλεια αποκάλυψη της αγάπης του Θεού.